

[Socialministeren.]

rektoratet for ulykkesforsikring har statueret, at danske havnearbejdere, når de blev antaget til at laste og losse færøske skibe hernede, efter at ejerne nu henhører under den færøske ulykkesforsikring, altså kun får de lavere ydelser efter anordningen.

Jeg kan oplyse, at i sin tid, da anordningen blev udarbejdet, blev det oplyst over for socialministeriet, at færøske redere altid antog danske havnearbejdere gennem de såkaldte stevedorekompagnier, som har tegnet lovpligtig ulykkesforsikring efter ulykkesforsikringsloven, og at man derfor i ministeriet gik ud fra, at den ændrede formulering af anordningen ikke betød nogen realitetsændring. Men da man i ministeriet blev bekendt med, at en del færøske kutterejere selv antager den fornødne arbejdskraft, blev direktoratets praksis efter den nye anordning taget op.

Hr. Helge Nielsen siger, at der har været gentagne henvendelser om sagen. Det er rigtigt, men jeg må have lov at føje til, at den har været overvejet ikke alene i direktoratet, men også på Færøerne, og netop for et par dage siden har vi fået en skrivelse fra direktoratet med alternative løsninger af problemet; jeg forventer derfor, at der snart vil kunne træffes en afgørelse, så vi kan opnå en rimelig ordning. Jeg er også enig med spørgeren i, at vi vil kunne nå til dette resultat uden at afvente en ændring af den kongelige anordning for Færøerne.

Helge Nielsen: Jeg vil først takke ministeren for de afsluttende bemærkninger og håbe på, at det må ske ret hurtigt, således at vi kan få klaret disse problemer for de havnearbejdere, som ikke antages gennem stevedore.

Jeg vil også lige pege på, selv om det måske er kendt, at man har klaret problemet, når det drejer sig om danskere og færinger, som arbejder på Færøerne i dansk statstjeneste. For dem gælder den danske lov oppe på Færøerne, og danske havnearbejdere kan ikke rigtig forstå, at den færøske lov skal gælde i danske havne.

Men jeg siger tak for tilsagnet og håber, der sker en snarlig ændring.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Søgaard til socialministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre for at fremme sagsbehandlingen i revalideringsnævnet?“

Skriftlig begrundelse:

I et brev af den 28. august 1969 rejste jeg over for ministeren en sag vedrørende en mand, der havde fået bortopereret sin ene lunge, hvorfor han havde ansøgt om en afgiftsfri bil for at kunne passe sit arbejde.

Han fik afslag på dette andragende.

Ministeren mente, at der var så væsentlige argumenter i sagen, at den på ny burde optages til behandling i revalideringsnævnet, hvilket ministeren har foranlediget.

Trods gentagne skriftlige og mundtlige henvendelser fra min side til ministeren er der hidtil ikke truffet afgørelse i sagen.

Da der nu er gået mere end et halvt år, synes det, som om man har lagt sagen på is i revalideringsnævnet.

Ministeren har tidligere udtalt sig om, at man skal væk fra kødannelserne i forbindelse med den sociale forsyning.

Her er et eksempel ud af mange, hvor der kan tales om kødannelse og om dårlig service over for befolkningen.

Søgaard: En mand får bortopereret den ene lunge på grund af en kræftlidelse. Han er af den type, der er vant til at klare sig selv uden at ligge det offentlige til byrde. Han kan efter love og regler indstilles til fuld invalidepension, men vil altså hellere prøve at klare sig selv og får tilbudt et lettere arbejde hos sin tidligere arbejdsgiver. Men med én lunge tilbage og besvær med hensyn til de offentlige befordringsmidler er det vel naturligt, at han søger at skaffe sig en bil, og så søger han altså en bil uden omsætningsafgift. Hans egen læge og det lokale revalideringscenter samt en specialist på Odense amts og bys sygehus anbefaler alle, at han får tilladelse hertil. Der går ca. 1½ år, efter at ansøgningen er indsendt, inden han af revalideringsnævnet får afslag med henvisning til, som der står, „mangelende lægelig indikation“. Manden kommer til mig, og jeg rejser spørgsmålet skriftligt over for socialministeren, som venligst i et